

Aknay Tibor

Énátültetés

*Egymásra rakott arcaim:
éngaléria.*

Énhalom.

Átlátok magamon.

Énjeim együtt,

éntüntetés,

helycsere magammal:

énátültetés.

Minden énem mögött

másik én lapul.

van szobor énem is,

mozdulatlanul.

Néha azt játszom,

hogy nem vagyok

és bezárom

a tárlatot.

És akkor is

Az ősökkel ritkán álmodom,

leginkább ébren beszélgetek velük,

amolyan félhalkan,

nehogy megszóljanak

az éppen arra járók.

Amúgy is közismert

magamban beszélő lévén,

minimum félkész válaszaim vannak

arra az esetre,

ha megkérdezné valaki,

mit motyogok fényes délben

a megálló felé menet.

Szoktam volt mondani,

épp verset írok és ugye,

azt köztudottan hallani kell,

*mert különben,
hogyan érezném a ritmust,
mert hogy venné ki magát,
hogy negyven éve halott nagyanyám
szavait próbálom
egyre reménytelenebbül felidézni.
Vagy elhiszik vagy nem,
de nem érdeklődnek tovább,
és összekacsintunk nagyanyámmal,
hogy megint legyőztük
a fránya téridőt
és akkor is szeretjük egymást,
amikor...*

Genealógia

*Kezem apám fogja,
én a fiamét,
láncul sors kapocsba
három nemzedék.*

*Apámnak nagyapám
fogta a kezét,
kicsi volt az, mégis,
minden belefért.*

*Déd- és ükszüloket
sorra faggatom,
kinek melyik jegye
látszik arcomon.*

*Tükör magam nézve
nagyanyámé szemem,
s nagyapámé kedvem,
ha lobban hirtelen.*

*Mindegyik én vagyok,
asszony, férfi, gyermek,
maradva egyedül,
mindörökre jelnek.*